

Secessió, autodeterminació i lluites pel reconeixement a la Catalunya del segle XXI

ALEJANDRO ESCOBAR VICENT

Universitat de Barcelona
alejandro@mascareta.com

Resum: L'autodeterminació en el si de la Unió Europea constitueix un element clau i essencial per a la comprensió de la seva realitat present i qualsevol fórmula futura per al seu desenvolupament. En aquest breu treball volem abordar el fenomen de l'autodeterminació des de les premisses dimanades de la doctrina de l'*Anerkennung* hegeliana i la teoria de les lluites pel reconeixement d'Axel Honneth. El punt de vista de la realitat dels fets obtingut per aquest camí ens permetrà comprendre holísticament un fenomen que assenta els seus principis lògics en consideracions morals, però que haurà de ser resolt –si admetem que la democràcia és la substància d'aquestes solucions– gràcies a processos d'ordre jurídic, polític i institucional. Les estratègies proposades per Allen Buchanan, Paul Williams i Christopher Borgen seran analitzades des de la perspectiva del reconeixement i aplicades a la realitat catalana i les seves relacions amb Espanya i la UE.

Paraules clau: secessió, autodeterminació, *Anerkennung*, reconeixement, moral, Unió Europea, Catalunya.

Secession, self-determination and struggles for recognition in Catalonia in the 21st century

Abstract: Self-determination within the European Union is a key and essential element for understanding its actuality as crucial for any future formulas for its development. In this brief work we want to approach the phenomenon of self-determination from the premises that arise from the Hegelian doctrine of the *Anerkennung* and the theory of the struggles for recognition by Axel Honneth. The actuality's point of view over the facts obtained by this way will allow us to understand holistically a phenomenon whose grammar sets its principles in moral considerations, but which must be solved –if we admit that democracy is the substance of such solutions– thanks to legal, political and institutional processes. The strategies proposed by Allen Buchanan, Paul Williams and Christopher Borgen will be analysed from the perspective of recognition and applied to the actuality of Catalonia and its relations with Spain and the EU.

Keywords: secession, self-determination, *Anerkennung*, European Union, Catalonia.

1/ La Idea d'Europa: entre la poesia i la prosa de la seva realitat

Per al poeta asturià Xuan Bello, l'únic espai possible per a la realitat rau en la capacitat de la poesia d'interpretar el món. Un món construït amb versos que són el producte del desassossec de les paraules quan les pronunciem. Un món impossible fet d'artefactes de sentit, però que alhora, malgrat tot, succeeix.

Serà llavors, en aquest espai «impossible» d'artefactes de sentit dominat pel temps i en el qual l'assossec es perd en favor de l'agitació retòrica on hauríem de recuperar el fil d'una realitat que, si bé per a Bello és única i poètica, a la llum dels discursos que ens acompanyen diàriament semblen mostrar-nos gairebé prosaiques i infinites realitats possibles.

El procés d'integració europea és, sense cap dubte, una d'aquestes realitats. Ho és fins al punt que fa preguntar-se a molts crítics i acadèmics si el procés d'integració europea redueix o incrementa la dissolució dels Estats que pretenen compondre-la. Christopher Borgen (2010) és un d'aquests acadèmics que denuncien la deterioració a la qual les democràcies liberals del nostre entorn es veuen sotmeses quan afloren en el mateix espai dues versions diferents de la Unió Europea: per un costat creix robusta l'Europa concebuda com una associació d'Estats sobirans per mantenir una pugna oberta per conservar la seva hegemonia en el paisatge global, mentre que, per l'altre costat, una Europa de regions i entitats subestatsals es resisteix a cedir en el terreny dels seus interessos d'autonomia i independència política enmig d'un espumós bany d'il·lusions democràtiques i de drets humans.

Aquest enfrontament per la supremacia dels Estats constituents de la Unió davant de les tensions sorgides en el seu si per les reivindicacions de quotes majors de llibertat i autonomia de les regions ens ha de fer pensar en la possibilitat que encara pervisquin en l'*ethos* europeu ressons de lluites intestines generades durant els processos de construcció dels Estats-nació que encara no han estat redimides.

Resulta evident –en la mateixa línia argumental proposada per Borgen– que la Unió està sotmesa a sengles processos d'«europeïtzació» (Borgen 2010: 1022) que col·lapsen entre si. Un d'ells enforteix els governs estatals, que són els únics autoritzats a negociar assumptes de l'interès general o del de les seves regions a Brussel·les. L'altre, encara molt incipient i tímid, i que prové dels acords presos durant l'elaboració del Tractat de Lisboa, pretén dotar de cert poder polític les regions o entitats subestatsals europees a través de mecanismes de consulta i drets d'acció davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, gràcies a la capacitat de les regions de teixir xarxes transnacionals amb caràcter, això sí, informal, com puguin ser els casos de la Conference of European Regions with Legislative Power (REGLEG/CALRE) o la European Free Alliance (EFA).

D'aquesta manera, la negociació política queda irremissiblement emmarcada en la satisfacció de l'interès d'Estat de cada membre, així com dels inte-

ressos geoestratègics (econòmics i polítics) del conjunt de la Unió. Aquesta circumstància deixa els Estats membres subjectes a molt febles influències per part de les seves entitats subestats, normalment minoritàries, relegant a un segon pla –en forma de «qüestions internes de cada Estat»– el desenvolupament de la política que afecta directament a qüestions essencialment locals i populars.

Per a Paul Williams (Williams, Mansoor 2014), aquesta configuració idiosincràticament estatalista de l'espai comunitari europeu actua com a causa motriu de la fòbia cap a l'autodeterminació i l'absència palmària d'una política comuna europea sobre aquest tema. La UE dona l'esquena completament a aquest fenomen, diu, a pesar que –no ho oblidem– és, ha estat i continuarà essent ineluctablement un element estructural de la conformació democràtica de la seva pròpia identitat.

Si el principi de l'autodeterminació es refereix al dret de cada poble a determinar el seu propi destí polític (Unterberger 2019), no obstant això, no existeixen criteris legals i procedimentals eficaços que evidencin el cisma jurídic, polític i moral produït en el si dels Estats-nació constituïts.

La pèrdua del control econòmic, jurídic i polític d'un territori, així com la privació de l'exercici de la sobirania sobre la vida d'un poble, a la qual cosa haurem de sumar la possible aparició d'un nou Estat-nació en el concurs polític global, suposen la ruptura d'un *statu quo* que un dia es va considerar inamovible i aconseguit a perpetuïtat.

2/ L'autodeterminació no és un dret: és un fet inconclús

Aquestes circumstàncies fins ara abordades ens obliguen a valorar l'actualitat europea des d'una perspectiva que compregui l'autodeterminació com un fet democràtic i històric que exigeix respostes clares i materials en el concert global i per extensió, en l'interior dels Estats de la Unió.

Per a això ens és molt útil la definició del concepte de l'autodeterminació obtinguda a partir de la teoria de «les lluites pel reconeixement» d'Axel Honneth (1992) i tot l'engranatge de la seva reconstrucció actualitzadora de l'*Anerkennung* hegeliana.

Segons aquesta doctrina, la socialització humana es duu a terme mitjançant lluites pel reconeixement superades històricament i que són alhora la condició lògica necessària perquè una comunitat de subjectes gaudeixi d'una interacció farcida d'actituds morals que assegurin la integritat personal dels seus membres. En aquest escenari, el singular serà reconegut com a persona amb valor constitutiu per a la seva comunitat, ensems que rep la confirmació intersubjectiva, dins la seva comunitat de referència, de l'autonomia individual en tant que subjecte moralment responsable dels seus actes, del seu propi mode de vida i de les seves conviccions. Tal cosa li permetrà sentir que es mantenen intactes les seves pretensions intersubjectives a partir de les quals

obtenir una identitat pràctica plena i una adequada comprensió positiva de si mateix.

La doctrina hegeliana de l'*Anerkennung* parteix de la idea que les persones dins el nostre entorn social tenim la necessitat lògica d'individuar-nos. En la mesura que les nostres relacions socials es nodreixen de lluites pel reconeixement, creixen les nostres expectatives d'autodeterminació, gràcies a l'increment qualitatiu que això produeix de les nostres potencialitats per a l'acció política.

Això no obstant, en aquests processos intersubjectius les persones també patim, per contra, tota mena d'actes de negació del nostre reconeixement. La «irritació normativa» producte d'aquestes friccions constituirà l'origen d'un «empenyiment normatiu innovador» (Honneth 1992: 61-62) que portarà cap al desenvolupament del dret en la seva conformació interna.

Les pretensions de les persones de veure's referides de manera no escindida implicarà l'expansió de les relacions de reconeixement en complexos institucionals inscrits en l'ordre ètic de cada societat i poble. Dins d'aquests, l'acció individual és la projecció de la voluntat del subjecte posada de tal manera que, en el seu retorn cap a la persona intersubjectiva, aquesta obtingui un sentit alliberador de les pròpies metes individuals mitjançant el seu reconeixement social.

L'espai institucional d'interconnexió ètica de persones en el si d'una comunitat política representa el que Honneth anomena «eticitat democràtica» (Honneth 2011). Aquest és l'àmbit en què la ciutadania –en oposició deliberativa i sota l'empara de la legislació parlamentària– viu la seva experiència col·lectiva en el marc d'aquelles institucions que la proveeixen de les condicions intersubjectives necessàries per a la seva autodeterminació política. És en aquest medi on es construeix la voluntat democràtica per a la participació il·limitada i sense coerció de la ciutadania.

Haurem d'entendre el fenomen històric de l'autodeterminació, per tant, com l'aparició autoconscient d'un individu o d'un col·lectiu davant d'un altre en tant que subjectes polítics i de dret dins de l'àmbit de l'eticitat democràtica en acte reivindicatiu del seu reconeixement en tota participació igualitària en els dissenys d'una comunitat política.

Això ens condueix a concebre l'exploració històrica dels espais d'autonomia de les societats com un fet esdevingut per les lluites pel reconeixement en el seu si. L'empenyiment normatiu d'aquestes lluites duu els seus membres a la concepció harmonitzada d'unes consciències de la justícia i la llibertat que poden ser altament sensibles al menyspreu a la seva identitat. Una identitat forjada històricament pels èxits i fracassos en la col·locació positivament en l'esperit de les seves pròpies concepcions d'una vida justa.

El fet que un poble reivindicui en l'eticitat democràtica la seva autodeterminació és tan sols un acte moral produït per la insatisfacció de demandes intersubjectives de justícia i llibertat que fan visible un subjecte polític

fàcticament autodeterminat, de tal manera que el producte de les seves reivindicacions és el dret al seu reconeixement en tant que subjecte polític autoconscient.

Vegem-ho més clarament amb una al·legoria: en un model patriarcal tradicional de família, de tots és coneguda la màxima «Darrere de cada gran home hi ha sempre una gran dona». D'aquesta manera, podríem assegurar que l'autoconsciència obtinguda històricament per l'home de l'enunciat es funda en un dels seus pilars que està determinat per l'existència, a la seva esquena, d'una *gran dona*, tot i que només en tant que objecte promotor de la seva pròpia identitat masculina. La grandesa de l'home, per tant, estarà determinada per com l'home reconeix la *grandesa* de la dona.

Per part seva, la concepció que la dona té de si mateixa ve marcada pel reconeixement de la seva pròpia grandesa, en la mesura que aquesta se succeeixi a l'esquena de l'home en forma de suport i confirmació intersubjectiva material i moral d'una grandesa masculina que serà desplegada en l'àmbit històric de les relacions intersubjectives d'ambdues parts d'una mateixa unitat amb els altres dins l'àmbit de l'eticitat.

No obstant això, és probable que la dona, un dia qualsevol –bé sigui perquè se sent prou vàlida en termes igualitaris per al desplegament de la seva subjectivitat en el món de la vida o bé perquè ha adquirit consciència que la seva pròpia identitat ha estat sistemàticament negada en el transcurs de la seva història– abandoni la seva posició endarrerida i es presenti davant de l'home com a subjecte polític que reivindica la seva participació igualitària en el desenvolupament dels projectes que els són comuns.

El resultat d'aquesta circumstància és de tots conegut. Cal destacar aquí l'estat transitori d'indeterminació soferta per la part que ara se sent buidada, la seva negació conseqüent dels fets i, finalment, la seva confusa percepció de l'eticitat del moment, que hauríem d'entendre aquí en termes de la incapacitat de comprendre la posició de cada part dintre dels complexos relacionals que, sobtadament, s'han manifestat com a fets irrenunciabls.

En aquest pla de la realitat factual sobrevinguda, insistirem a continuació, a fi d'establir un marc teòric conceptual mitjançant el qual es puguin veure amb claredat les múltiples arestes d'un conflicte sorgit en un moment que és inherent als processos de construcció del model polític europeu i també planetari.

3/ Sobre les parts d'un tot, la seva dimensió moral i la seva substància democràtica

Els processos d'escissió política dels Estats-nació i els conflictes morals conseqüents podrien ser vistos de manera anàloga als individus de l'exemple anterior: davant un acte d'autodeterminació proferit per una entitat subestatal, la comunitat política de la qual es pretén l'escissió quedarà immersa en

un patològic procés d'indeterminació; a partir d'aquest moment, la incapacitat de l'ens estatal de percebre amb claredat les diferents qüestions inherents al conflicte, totes elles travessades pel denominador moral, la portarà a respondre amb la negació total –almenys momentàniament– de reconeixement de l'altre camarada comunicatiu de la interacció (Honneth 2016).

El conflicte sorgit, per tant, haurà de ser articulad –des del moment en què es manifesta i atenent al seu caràcter factual– contemplant la intrínseca relació entre les demandes morals de reconeixement en termes de justícia i llibertat, que actuen com el denominador comú de la resta d'àmbits de la vida que hagin d'escometre's per a la seva resolució.

D'aquesta manera, tant l'àmbit jurídic com el polític i institucional estaran sempre marcats –si acceptem la naturalesa democràtica del fenomen ja no en la seva dimensió procedimental o formal, sinó en la substancial– pel substrat moral del problema. Aquesta metodologia ens permetrà mantenir vius els mecanismes i processos de legitimació democràtica al llarg de la resolució del conflicte.

La teoria del «Remedial Right Only» d'Allen Buchanan (Buchanan 2004) aborda amb encert una fracció important del que aquí parlem: en un context global interdependent, diu, una manifestació política d'autodeterminació d'una entitat subestatal exigeix inevitablement el desenvolupament d'una teoria moral coherent que doni contingut al dret internacional i el faci comprensible d'uns fets en els quals un poble reivindica més autogovern o proposa practicar definitivament la secessió i l'apropiació territorial consegüent.

Partint d'un sistemàtic raonament moral de les institucions, Buchanan conclou que les reivindicacions de més autogovern o de secessió com a remei últim exigeixen, des de l'òptica d'un ordre jurídic internacional, l'acceptació moral dels fets per part de la comunitat internacional i l'assumpció de les obligacions correlatives de no interferència en els processos d'institucionalització del procés d'autodeterminació. Mentrestant, pel que fa a la presa del domini sobre un territori concret, aquesta haurà d'admetre que l'Estat original no gaudeix de privilegis sobre la porció del territori en disputa.

El dret internacional haurà d'admetre que els successius canvis estructurals a escala institucional que s'hauran de dur a terme implicaran l'establiment positiu de criteris de justícia i legitimació de cada acte proferit per cadascuna de les parts en conflicte.

Buchanan proposa aplicar un model de justícia basat en el respecte i escrípol cap als drets humans (Buchanan 2004: 118-190). Ell considera que aquests poden ser entesos en tant que normes substantives necessàries per a l'exercici de la política en l'àmbit internacional, atès que poden actuar com a mecanismes universals de valoració i control de l'accessibilitat moral a les institucions de la justícia per part de la ciutadania.

A partir de la satisfacció d'aquest requisit serà possible legitimar el poder polític advingut del procés, valorar-ne la capacitat per a l'exercici de la

sobirania de les noves institucions polítiques, fer estimacions sobre l'eficàcia de les seves lleis, controlar els mecanismes desplegats de respecte als drets humans, així com facilitar l'accés a les institucions de la justícia per a la ciutadania i, finalment, assegurar el manteniment del dret i la llibertat de les persones en el nou territori estatal (Buchanan 2004: 238-237).

Buchanan dissenya una estratègia que anomena «Isolate and Proliferate» (Buchanan 2004: 344) i que té per objecte la creació de mecanismes d'arbitratge afavorits pel sistema legal internacional que posi l'accent en l'oferiment d'incentius reals i substancials a les dues parts en conflicte, mitjançant l'aportació de múltiples opcions i fórmules diferents i noves d'autonomia, abans que la secessió es converteixi en un «últim remei».

El que està en joc, insisteix Buchanan, són l'exercici, el gaudi i la protecció de drets fonamentals per a qualsevol ordre democràtic, que poden quedar amenaçats enmig de disputes per una sobirania inserida en un paradigma estatalista que haurà de ser irremeiablement superat i que exigirà una voluntat política clara i definida.

Aquesta qüestió ens porta al segon numerador en el complex relacional d'acció política i jurídica que intentem desplegar aquí: la sobirania guanyada enfront d'una possible sobirania perduda. Paul Williams proposa la creació d'un marc estratègic abordable per la comunitat internacional que actuï com a mediatra en aquests casos i que permeti l'exercici lliure d'una plena autodeterminació política i social (Williams 2016).

Mitjançant una estratègia d'«Earned Sovereignty» –que s'intenta col·locar enmig de les dues aproximacions que actualment omplen l'espai teòric sobre els conflictes d'autodeterminació i secessió, a saber, «sovereignty first» i «self-determination first»– tracta d'establir mecanismes d'arbitratge, mediació i supervisió internacional que permetin un esgraonat procés de cessió i adquisició de sobirania.

Gràcies a aquest procés gradual, que comença amb una «shared sovereignty», es poden desescalar els conflictes i establir adequadament el marc d'actuació en el futur. Després es passaria a un escenari d'institucionalització de mecanismes i processos democràtics i protecció de drets humans, per abordar l'últim estadi d'adquisició plena de la sobirania per part del nou Estat, dins del qual es realitzarien tota classe d'avaluacions finals del desplegament de la nova autonomia sobirana.

Earned Sovereignty pretén establir-se com un pont eficaç entre dues concepcions diferents d'un mateix problema –i dues molt distants percepcions de l'eticitat, podríem afegir– sense cap menyspreu de les pretensions legítimes de cadascuna de les parts en conflicte: l'entitat autodeterminada, l'Estat original i, com no, la comunitat internacional.

4/ La realitat europea: entre la seva integració i la desintegració dels seus Estats-nació

La Unió Europea ha fallat en les últimes dècades en totes les respostes que ha donat als moviments d'autodeterminació que s'han succeït i que continuaran succeint-se en el seu si. Williams (2016) destaca exemples paradigmàtics de «polítiques incoherents» de la Unió davant d'aquesta realitat efectiva: en el cas de l'antiga Iugoslàvia i més concretament en el que fa referència a Kosovo, cinc estats de vint-i-vuit no l'han reconegut; Xipre és una illa amb dues fronteres; José Manuel Durão Barroso no augurava una admissió d'Escòcia en la Unió i, finalment, fa no gaire, Jean-Claude Juncker deia emfàtic que no voldria una Europa de noranta regions.

El dret internacional i molt especialment la Unió Europea necessiten desenvolupar una teoria normativa de la secessió que dirimeixi totes les qüestions que sorgeixen d'un fet molt concret que els és ingènit (l'autodeterminació dels pobles) i les tensions que sorgeixen per la lluita de sobirania, les quals solen esdevenir un galimaties d'arguments i contraarguments fundats en sentiments morals arrelats històricament.

L'Europa com a idea de comunitat, família i fraternitat està xocant amb l'ideal d'una Unió d'Estats-nació en pugna pel manteniment de les seves sobirania i en defensa contra tota ingerència externa en els assumptes més domèstics.

El dret internacional, per la seva part –tot sigui dit–, no ha fet els avenços que Buchanan preconitza, almenys pel que fa al recent cas de Kosovo. Per a Borgen, el més lluny on s'ha arribat en aquest àmbit ha estat una opinió consultiva «sobre la conformitat amb el dret internacional de la declaració unilateral d'independència de Kosovo, del 17 de febrer de 2008» de la Cort Internacional de Justícia el 8 d'octubre de 2008. Si bé ha determinat en el paràgraf 79 que no existeix prohibició explícita de secessió, s'ha desfet de tota obligació correlativa en tant que les declaracions d'independència són assumptes domèstics en la mesura que no constitueixen una violació del dret internacional.

Haurà estat aquesta última qüestió la que ha impedit que hi hagués un deversall de reconeixements de Kosovo com a nou Estat-nació de ple dret perquè, com bé hauríem de convenir amb Borgen, Williams i Buchanan, els fets requereixen més de la política i d'una voluntat clara per escometre'ls –admetent la seva realitat factual i moral–, que de meres declaracions consultives.

Així, en una Unió Europea fundada en la participació solidària dels Estats per a l'obtenció d'interessos macroeconòmics a escala global, però al marge de la política, la qual queda abandonada a les voluntats particulars de cada Estat i als seus assumptes domèstics, els conflictes per a l'autodeterminació, encara inconclusos, continuaran essent negats i, per extensió, continuaran

alimentant una idea cada vegada més difusa i incoherent d'una Europa on la democràcia comença a ressentir-se.

Diu Borgen que la integració europea no resoldrà necessàriament les disputes secessionistes, sinó que, més aviat, afectarà directament la manera com les parts en conflicte directe perceben els seus propis interessos i identitats (Borgen 2010: 1021).

L'Europa real i prosaica —la de les múltiples realitats possibles— és l'Europa dels Estats, que són avui els únics agents transformadors; són les institucions sota el seu control les úniques vàlides per a la producció i execució legislatives. L'Europa poètica, l'Europa immersa en lluites pel reconeixement —la unívoca, real i impossible—, no obstant això, segueix persistentment els ideals d'una transformació democràtica de la vida, les institucions i la producció normativa dins la seva pròpia eticitat democràtica.

La realitat europea avui, la poètica i la prosaica al mateix temps, té en la seva agenda els casos de Catalunya, Escòcia, Còrsega o Kosovo. Són fets, per més que siguin sistemàticament negats. Europa, la que és com és, és un fet que tampoc no haurem de negar.

Finalment, caldrà afegir dues qüestions més: per una banda, si bé aquí hem admès la teoria moral de Buchanan —basada en certa articulació mecànica dels drets humans situada al marge del fenomen històric recognoscitiu— com l'únic instrument al nostre abast en l'actualitat internacional, la seva crítica des de l'*Anerkennung* excedeix els límits d'aquest treball, per la qual cosa haurà de ser tematitzada en un futur; en un àmbit aliè a aquestes consideracions tècniques, caldrà insistir en el fet que a Catalunya —com succeí a la *gran dona* autodeterminada de l'exemple anterior— li correspondrà participar activament i cooperativa, ho vulgui o no, en el procés d'autodeterminació espanyol, si al que aspira és al reconeixement de si mateixa com a agent vàlid per al desenvolupament dels projectes comuns de vida en un territori ibèric-peninsular, europeu i global.

Bibliografia

- BORGEN, C. J. (2010) «From Kosovo to Catalonia: Separatism and Integration in Europe». *Goettingen Journal of International Law* 2/3: 997-1033. [https://scholarship.law.stjohns.edu/faculty_publications/114]
- BUCHANAN, A. (2004) *Justice, Legitimacy and Self-Determination. Moral foundations for international law*. Nova York: Oxford University Press.
- HONNETH, A. (1992) *Kampf um Anerkennung. Zur moralischen Grammatik sozialer Konflikte*. Frankfurt a. M.: Suhrkamp.
- HONNETH, A. (1997) «Reconocimiento y obligación moral». *Areté* 9/2: 235-252.
- (2011) *Das Recht der Freiheit. Grundriß einer demokratischen Sittlichkeit*. Berlín: Suhrkamp.

- (2016) *Patologías de la Libertad* (F. Hernández, B. Herzog, eds.). Buenos Aires: Las Cuarenta.
- UNTERBERGER, B. M. (2019) «Self-Determination». *I. E. Sciences. Encyclopedia of American Foreign Policy*. [<https://www.encyclopedia.com/social-sciences-and-law/law/law/self-determination>; consultat el 20 de juny de 2019]
- WILLIAMS, P.; MANSOOR, R. (2014) «How the Voters of Catalonia May Change Europe». *Atlantic Council*, 16 de gener. [<http://www.atlanticcouncil.org/blogs/new-atlanticist/how-the-voters-of-catalonia-may-change-europe>]
- WILLIAMS, P. (2016) «Creating a Strategic Framework for Addressing the Conflict between Sovereignty and Self-Determination: Earned Sovereignty». House Committee on Foreign Affairs, Subcommittee on Europe, Eurasia, and Emerging Threats, New York. [<https://docs.house.gov/meetings/FA/FA14/20160315/104672/HHRG-114-FA14-Wstate-WilliamsP-20160315.pdf>]